

in te brengen, ligt volgens Barth hierin, dat een fatale „Spaltung” optreedt in het Godsbegrip. Want wel wordt in de Vaticaansche definitie van den kenbaren God gesproken als van „Dominus noster”, maar dit heeft geen verdere consequenties. Het gaat in de natuurlijke theologie om de kennis van God *als* Creator. En daarin komt een *deeling* in het Godsbegrip naar voren, waarin de *drieëenige God* niet meer te herkennen valt.

De natuurlijke theologie laat de eenheid Gods los. Den achtergrond van deze theologie ziet Barth hierin gelegen, dat men in de natuurlijke theologie zich niet geplaats ziet tegenover het „zijn Gods” in Zijn werk en handelen, maar tegenover het „zijn Gods” als zoodanig, in abstracto, terwijl dan zóó wordt geredeneerd, dat er tusschen den mensch en God een zijns-analogie bestaat, *analogia entis* ⁵⁴). In het „esse” ligt dan iets gemeenschappelijks tusschen God en mensch en daarin staan ze als het ware op één neutrale basis.

Weliswaar is er tusschen God en mensch óók *dissimilitudo* en is deze zelfs grooter dan de *similitudo* ⁵⁵), maar deze „similitudo” blijft dan toch een buitengewoon vruchtbaar uitgangspunt.

Want in deze „*analogia entis*” ligt de kenbaarheid buiten de openbaring in Jezus Christus gefundeerd. Hier ligt de garantie voor een kennis Gods, die met genade en geloof niets te maken heeft ⁵⁶). En hier ligt nu juist Barths bezwaar: het is hem te doen om de openbaring Gods in haar vrijheid en zuiverheid. De analogie brengt deze in gevaar. Want daardoor wordt de kennis Gods gezien in zuivere feitelijkheid vanuit een ongebroken relatie — ongebroken ook na den zondeval — en een daardoor *gebonden zijn* van de Goddelijke openbaring ⁵⁷).

Daardoor wordt de openbaring bedreigd en vastgelegd door een continuïteit van het „zijn” Gods en van den mensch.

Van een volstrekt *nieuwe* openbaring in Jezus Christus kan dan geen sprake meer zijn. Hoogstens kan van een „aanvulling” gesproken worden, nl. ten opzichte van de den mensch reeds eigene kennis. Dit standpunt heeft volgens Barth vèrstrekkende consequenties. Met nadruk heeft hij het gevaar van de natuurlijke theologie aangewezen in verband met de theologische verklaring der Barmer synode van 31 Mei 1934. In deze verklaring wordt Jezus Christus, zooals Hij in de H. Schrift betuigd wordt, het ééne Woord Gods genoemd en verworpen de valsche leer, „als könne und müsse die Kirche als Quelle ihrer Verkündigung ausser und neben diesem einen Worte auch noch andere Ereignisse und